

Hồi thứ mười lăm

MỘT ROI ĐÁNH BẠI HAI NỮ TƯỚNG BA LẦN CẦM BẮT ĐẮNG TRUÔNG PHU

Thấy hai tướng Đường mộ cao một thấp, tướng mạo tầm thường, Phàn Lê Huê biết ngay không phải là Đình San nên quát lớn:

– Các người định ra đây là trò cười cho thiên hạ hay sao? Mau về gọi thế tử Đình San ra đây đối chiến với ta mới xứng.

Hai tướng thấy tướng mạo Phàn Lê Huê thiên hướng quốc sắc thì mê mẩn đứng nhìn không chớp mắt, khi nghe quát cũng không lấy làm bực bội, cười mà nói:

– Nữ tướng kia! Nếu thắng bọn ta thì sẽ mời thế tử ra, bằng thua thì hãy theo về làm vợ cho xong.

Phàn Lê Huê cả giận, múa song đao nhắm La Chương chém luôn. Thấy La Chương đón đỡ, Nhất Hổ cũng khoái trí xông vào tiếp một tay. Tuy đánh với hai tướng nhưng Phàn Lê Huê chẳng nao núng chút nào, dùng đao chỉ lên trời một cái, lập tức không biết bao nhiêu thiên binh thần tướng mặt xanh nanh vàng, kim khôi rực rỡ từ đâu xông ra đánh giết tới bờ. Hai tướng cũng không sao chống cự nổi, quay đầu dẫn tàn quân về chịu tội thừa với Nhơn Quý:

– Nữ tướng có phép vãi đậu thành binh nên chúng tôi không sao chống nổi. Nữ tướng một mực muốn thế tử ra đối địch, xin nguyên soái thử một lần xem sao?

Nhơn Quý càng thêm giận, nhất định không cho Đình San ra trận mà xuống lệnh cho Đậu Tiên Đồng. Khi ra trước trận, Đậu Tiên Đồng thấy Phàn Lê Huê xinh đẹp còn hơn mình mấy phần thì kinh ngạc vô cùng, nói lớn:

– Ta là thứ thiếp của Tiết Đình San, người là phận gái không biết nhục sao mà cứ gọi chồng người khác ra đánh?

Phàn Lê Huê nghe vậy không sao chịu nổi, múa song đao đánh liền. Đậu Tiên Đồng cũng dùng song đao nên bốn thanh đao bay lượn như rồng bay phượng múa, quả là kỳ phùng địch thủ. Thấy giao chiến đã hơn bốn mươi hiệp mà chưa phân được thắng bại, Phàn Lê Huê liền rút roi tiên ra định đánh. Đậu Tiên Đồng nhìn thấy thì biết ngày đó là bảo bối lợi hại, vội vàng quay ngựa đào tẩu.

Kim Định thấy vậy liền xin Nhơn Quý cho ra đánh báo thù. Phàn Lê Huê chợt thấy có một nữ tướng dung mạo xấu xí dẫn quân tiến ra thì cười ngất nói lớn:

– Người thật giống vợ của Táo quân, chẳng muốn sống nữa hay sao mà ra đây chịu chết? Sao không gọi thế tử ra đây đối chiến?

Kim Định cả giận mắng lại:

– Tiện tỳ kia! Sao người muốn chồng ta ra trận? Chẳng lẽ người làm kỳ nữ hay sao?

Phàn Lê Huê nghe vậy nửa kinh ngạc nửa buồn cười vì một vị thế tử như Tiết Đinh San sao đi lấy một người chẳng có nhan sắc làm vợ. Thấy Phàn Lê Huê không nói, Kim Định liền vung đôi chùy nặng hơn trăm cân nhắm đầu địch thủ đánh luôn. Phàn Lê Huê chẳng sợ hãi, dùng song đao chống lại nhưng muốn mau kết thúc nên được mấy hiệp liền niệm chú biến ra vô số thiên binh thần tướng. Kim Định cả cười nói:

– Phép tắc tầm thường như thế mà cũng mang ra khoe với ta.

Nói xong, Kim Định đọc luôn mấy câu thần chú, thức thì thiên binh thần tướng biến mất hết. Phàn Lê Huê cả giận, rút Tru Tiên kiếm ra quăng lên. Đây là bảo vật rất thần kỳ nên dù Kim Định có tài phép cũng không tránh khỏi, bị một kiếm vào vai bại tẩu chạy về thành. Nhơn Quý không sao dẫn được tức giận, nhưng vẫn không cho Đinh San ra trận, gọi Tiết Kim Liên lại nói:

– Nữ tướng đánh với nữ tướng, người hãy ra báo thù cho hai chị, đừng để mất tiếng họ Tiết nhà ta.

Tiết Kim Liên vâng lệnh điểm quân mở cửa thành kéo ra. Khi nhìn thấy Phàn Lê Huê xinh đẹp tuyệt trần mà võ nghệ cùng tài phép cao cường ít người địch lại, Tiết Kim Liên nảy sinh lòng cảm mến, nhẹ nhàng thuyết phục:

– Phàn nữ tướng! Ta thấy người tài sắc vẹn toàn, nếu đầu về nhà Đường thì chẳng mất vinh hoa phú quý đâu, chẳng tốt hơn là vùi chôn hương sắc ở đất Phiên bang này hay sao?

Phàn Lê Huê nghe vậy cũng dịu lời đáp:

– Cô nương tên họ là gì? Ta vốn vâng mạng sư phụ xuống núi sánh duyên cùng Tiết Đinh San nên mới muốn gọi ra xem mặt thử. Nếu Đinh San thắng được ta thì ta mới nghe lời sư phụ, bằng không sẽ ở vậy suốt đời.

Tiết Kim Liên cười ngất, nói:

– Tôi là em của Tiết Đinh San, nếu cô nương muốn hội diện thì tôi sẽ báo lại với phụ thân, sáng mai cho vương huynh ra trận.

Phàn Lê Huê bằng lòng, hai bên đều nổi chiêng thu binh. Đinh San nghe Kim Liên kể lại việc này liền về bàn với hai vợ. Đâu Tiên Đồng và Kim Định hết sức tức tối, nói ngay:

– Con yêu nữ ấy đánh chị em chúng tôi bị thương, thù này chưa trả thì đời nào lại chịu nhường chồng.

Tiết Đinh San phải an ủi hết lời hai phụ nhân mới thôi mắng chửi. Ngày hôm sau nghe tin Phàn Lê Huê đến khiêu chiến, Nhơn Quý bắt buộc phải cho Đinh San ra trận. Phàn Lê Huê nhìn thấy một tướng trẻ tuổi đầu đội kim khôi, mặc giáp bạc, cưỡi ngựa Đẳng vân, cầm phương thiên hoạ kích hết sức oai dũng, tướng mạo chẳng khác Phan An, Tống Ngọc thì mừng thầm, còn Tiết Đinh San thấy Phàn Lê Huê mày râu mắt phượng, xinh đẹp hơn cả Đâu Tiên Đồng thì cũng khen trong bụng nhưng vì danh

dự của quân tướng nhà Đường nên quát lớn rồi múa kích đánh luôn.

Phàn Lê Huê vừa múa song đao chống đỡ vừa nói:

– Người là Tiết Đinh San phải không? Sư phụ ta có dặn khi xuống núi sẽ kết duyên cùng người. Vì thế đừng đánh nữa, ta sẽ thưa với phụ thân về đầu nhà Đường, giúp một tay bình Tây Liêu, người nghĩ sao?

Đinh San cũng vừa đánh vừa mắng lại:

– Người thật không biết hổ thẹn là gì, dám giở trò cột tìm trâu. Ta đây đường đường là thế tử Bình Liêu vương, đời nào chịu sánh duyên cùng nữ tặc.

Phàn Lê Huê nghe mắng liền nổi giận, niệm chú khiến cho trời đất bỗng nhiên tối tăm mù mịt, cát bay đá chạy cuồn cuộn. Nhân lúc Tiết Đinh San đang mặt mày tối tăm, Phàn Lê Huê xông tới bắt sống, trói nghiêng rồi mới thả phép về, chỉ mặt Đinh San nói:

– Nếu người chịu cùng ta kết hôn thì được sống, trái lại đừng trách ta vô tình.

Tiết Đinh San thấy tình hình này khó thoát nổi nên gật đầu, giả bằng lòng ưng chịu. Phàn Lê Huê mừng lắm, bắt Đinh San phải thề thốt thì mới tin. Đã lỡ đối trá, Đinh San đành phải lớn tiếng thề:

– Nếu Đinh San này bội ước thì sẽ bị treo lơ lửng giữa trời.

Phàn Lê Huê nghe vậy liền hối quân mở trói. Tiết Đinh San lên ngựa chạy một đoạn, khi thấy chắc chắn đã được thả mới quay đầu lại, lớn tiếng mắng:

– Phàn Lê Huê! Ta bị tà phép của người nên mới bị bắt, đành phải hứa đối cho qua chuyện chứ đời nào lại ưng chịu dễ dàng như thế?

Mắng xong, Tiết Đinh San không để Phàn Lê Huê trả lời, múa kích đánh liền. Phàn Lê Huê hết sức nổi giận, đón đỡ mấy hiệp thì bỏ chạy lên núi. Khi thấy Tiết Đinh San đuổi theo đến giữa chừng, Phàn Lê Huê niệm thần chú biến mất, phong cảnh cũng đổi ra khác hẳn. Đinh San nhìn chung quanh chỉ thấy toàn là vách đá lởm chởm, không hề có đường lên hay xuống, thì kinh hoàng vô cùng, cứ đứng sững mà nhìn. Chợt thấy có một tiều phu đang đi trên cao, Đinh San mừng rỡ gọi lớn, xin chỉ đường cứu mình. Tiều phu quay lại, nhìn xuống tỏ vẻ rất ngạc nhiên hỏi:

– Sao tướng quân xuống được vậy? Nơi đây chẳng có đường lối nào cả, nếu muốn lên thì buộc dây vào lưng, lão sẽ kéo giúp cho.

Tiết Đinh San cả mừng, với sợi dây lão tiều phu vừa thông xuống, buộc ngang lưng thật chặt rồi nói:

– Tôi buộc rồi, lão kéo lên đi.

Chẳng ngờ lão tiều phu kéo nửa chừng thì buộc vào gốc cây lớn rồi cười nói:

– Tôi đi ăn cơm đây. Tướng quân đã thề thốt như thế nào thì cố mà chịu, đừng kêu la làm gì, nơi đây chẳng có ai đâu.

Nói xong, lão tiều phu bỏ đi ngay. Tiết Đinh San còn đang kinh hoàng chưa biết

làm sao, chợt có mấy con chuột núi ở đâu chạy lại, cứ nhè sợi dây mà gặm. Tiết Đinh San sợ quá, thất thanh kêu cứu tuy biết rằng như vậy chỉ là vô vọng mà thôi. Ngờ đâu lại có một tiểu thư cùng với tám a hoàn đi tới. Nghe tiếng kêu, tiểu thư này liền nói với bọn a hoàn:

– Các người hỏi xem người ấy là ai, vì sao lại bị treo lơ lửng ở đây.

A hoàn vâng lệnh chạy tới hỏi ngay. Tiết Đinh San đành phải trả lời:

– Tôi là Tiết Đinh San, Nhị lộ nguyên soái của Đường triều. Hôm nay giao đấu với yêu nữ Phàn Lê Huê bị nó lừa lên núi, sau đó bị lão tiều phu dối trá treo trên vách núi. Nếu bằng lòng cứu giúp ơn ấy tôi nguyện chẳng dám quên.

Bọn a hoàn nghe vậy bỏ đi một lúc rồi mới quay lại nói:

– Nếu muốn được cứu thì phải bằng lòng ưng chịu một điều kiện của tiểu thư tôi mới xong.

Lúc ấy mấy con chuột đã cắn gần hết sợi dây nên Tiết Đinh San chẳng cần biết đó là điều kiện gì, gật đầu bằng lòng ngay. Bọn a hoàn liền xúm lại kéo Đinh San lên. Không thấy tiểu thư đâu, Đinh San ngạc nhiên hỏi thì được bọn a hoàn cho biết:

– Tướng quân cứ đến vườn hoa trước mặt là gặp. Tiểu thư chúng tôi họ Thôi, là con của Binh Bộ thượng thư, không phải là người tầm thường đâu. Vì thế tướng quân nên giữ đúng lời, chớ bội ước mà rước nguy hiểm.

Tiết Đinh San nghe vậy nhờ mấy a hoàn dẫn đường tới đó. Thấy tiểu thư đang ngồi uống trà, Đinh San liền bước đến gần bái tạ, hỏi:

– Tiểu thư có điều kiện gì muốn Đinh San này thi hành chẳng?

Thôi tiểu thư gật đầu mỉm cười nói:

– Thật ra điều kiện này cũng không có gì khó khăn. Phàn Lê Huê vốn là chị em với tôi, nếu tướng quân bằng lòng kết lương duyên thì tôi sẽ đứng ra làm mai mối, long phụng vui vầy. Bằng tướng quân bội ước không nghe theo thì đừng mong trở về nhìn lại gia đình.

Đinh San đành phải chối quanh:

– Đúng là điều này không có gì khó nhưng tôi còn nhỏ tuổi mà đã có hai vợ thì thật không dám đeo bông thêm nữa.

Thôi tiểu thư nghe vậy cả giận, mắng lớn rồi sai a hoàn trối nghiến Đinh San lại. Thành linh có tiếng sấm sét nổ vang, chấn động cả một vùng khiến Đinh San ù tai hoa mắt, tối tăm cả mặt mũi. Khi trời yên đất lặng, Đinh San mở mắt ra thì chẳng còn thấy Thôi tiểu thư cùng vườn hoa ở đâu nữa, chỉ có mình đang ngồi trong cũi còn Phàn Lê Huê đứng trước mặt quát hỏi:

– Người là tên vong ân bội nghĩa, mấy lần chẳng giữ lời thề. Lần này là cuối cùng, nếu người không bằng lòng việc hôn nhân thì ta quyết chém đầu chẳng tha.

Bất đắc dĩ Tiết Đinh San phải nói:

– Tiểu thư bằng lòng tha chết thì ngày mai tôi sẽ cho người đến mai mối, nếu bội ước sẽ chết dưới biển sâu muôn trượng.

Phàn Lê Huê nghe Tiết Đinh San nói vậy liền truyền quân mở cũi thả Tiết Đinh San ra. Chờ lấy ngựa kích xong, Tiết Đinh San nhảy thót lên, chỉ mặt Phàn Lê Huê mắng tràn:

– Tiện tù! Người hai phen làm nhục thì ta đâu còn tình nghĩa với người mà đòi cưới hỏi. Người nằm mơ cũng chẳng thấy được đâu.

Mắng xong, Tiết Đinh San múa kích định đánh tiếp. Phàn Lê Huê biết trước như vậy nên không đón đỡ, niệm thần chú khiến Đinh San như bị búa đánh vào đầu, ngã lăn ra bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, Đinh San thấy mình trôi lênh bênh trên mặt biển thì kinh hoàng hơn, ngỡ rằng phen này chắc chết tới nơi. Đinh San chợt thấy có một chiếc thuyền lớn đi tới, trên thuyền là một vị thế tử đang ngồi ngắm cảnh thì liền kêu cứu. Vị thế tử này nghe kêu thì cho người cứu Đinh San lên ngay nhưng khi biết mọi việc liền nói:

– Tuy người thân phận cũng lớn nhưng Phàn Lê Huê theo lệnh sư phụ mở lời trước thì đáng lẽ ra người đừng từ chối mới phải. Hai người mà hợp lực với nhau thì chắc chắn việc chinh Tây sẽ hoàn thành tốt đẹp.

Đinh San bướng bỉnh đáp:

– Phàn Lê Huê là đệ tử của tiên thì tôi cũng có sư phụ là Vương Ngao lão tổ. Nếu biết tôi bị nạn, thế nào sư phụ cũng đến cứu ngay.

Thế tử tức quá, sai quân buộc một viên đá lớn vào người Đinh San rồi quăng luôn xuống biển. Đinh San kinh hoảng đến ngất người đi, đến khi tỉnh lại tưởng như mình đã xuống âm phủ. Chẳng ngờ tỉnh táo lại một chút thì thấy mình vẫn còn nằm dài dưới đất, viên đá buộc nơi chân, chẳng sao nhúc nhích được. Đinh San chưa hiểu đầu đuôi ra sao thì Phàn Lê Huê đi tới cười hỏi:

– Người lại bị ta bắt lần nữa. Bây giờ người tính sao đây?

Túng thế Đinh San đành phải năn nỉ xin tha mạng. Phàn Lê Huê liền nói:

– Người đã hai lần bội thề thì không thể tin được. Nếu người không thề nặng thì ta quyết không tha cho đâu.

Tiết Đinh San không còn đường nào khác đành phải lớn tiếng thề:

– Lần này tôi còn phụ bạc tiểu thư nữa thì xin trời đất trừng phạt cả nhà chết bằng đao kiếm.

Phàn Lê Huê nghe Đinh San thề nặng thì xúc động vô cùng, êm ái nói:

Tôi chờ đợi ngày này lâu rồi, xin chàng mai đến sớm một chút rồi chúng ta cùng về thành lo toan việc chinh Tây.

Tiết Đinh San không đáp, lẳng lặng lên ngựa về thành, ra mắt Nhơn Quý thuật hết đầu đuôi nhưng vẫn quyết không chịu theo lời kết hôn. Đạm Tiên Đồng và Kim

Định nghe vậy rất cảm động, trong lòng đã muốn khuyên lang quân nên giữ lời hứa cho trọn đôi bên. Riêng Trình Giảo Kim thì cười ngất nói:

– Thánh thượng quả là có hồng phúc rất lớn. Theo lão thì chẳng bao lâu nữa việc bình Tây Liêu sẽ kết thúc.

Nhơn Quý nghe vậy ngạc nhiên hỏi nguyên do thì Trình Giảo Kim giải thích:

– Phàn Hồng là danh tướng được ăn đến tước vương tất nhiên là mưu cơ tài giỏi, nay con gái lại biết vải đậu thành binh, chẳng tướng nào chống cự nổi mà nặng tình với lệnh lang thì tất phải quy thuận Đường triều. Như vậy việc đánh bắt Phiên vương dễ như trở bàn tay mà công đầu thuộc về nguyên soái, chẳng phải là thánh thượng có hồng phúc hay sao?

Nhơn Quý nghe vậy liền nhờ Trình Giảo Kim đứng ra làm mai mối hộ mình. Vốn là sở trường nên Trình Giảo Kim nhận lời đi ngay, lập tức về dinh sửa soạn lễ vật.